Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 50 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Atacul aerian

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Atacul aerian

Nr. 50

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Vânătoarea submarinului

După şederea lor în palatul rajahului din Gudjera şi după diferitele aventuri care le avură acolo, cei trei cercetaşi erau hotărâţi să termine odată drumul pe care şi-l propuseseră de mult, adică să ajungă armata engleză care lupta sub ordinele generalului Allenby.

Seara se lăsa când ei zburau cu avionul deasupra coastei meridionale a Persiei, de-a lungul fluviului Oman.

— Noaptea va fi foarte luminoasă – zicea Jean Bart care şedea lângă Zomba.

Marius era înainte, lângă Raimondo, se întoarse spre a replica:

— Da, dar câteva ore în plus sau în minus nu importă. Ceea ce e important e să ajungem în bune condiţii şi în plinătatea forţelor noastre. Cred că ar fi mai bine să zburăm numai ziua şi să ne odihnim complet noaptea, pe pământ.

— Şi eu sunt de părerea ta – zise Jean Bart – e mult mai prudent.

— Atunci, o mie de pipe! exclamă Marius bucuros. Dacă toţi suntem de acord, putem coborî imediat.

— De ce? făcu Jean Bart căruia îi plăcea să necăjească pe Marius oare se înfuria uşor.

— Na! răspunse Milanezul care înţelese intenţia genovezului. Pentru ca să avem timpul. Înainte de a înnopta, să pescuim ceva şi să avem astfel o friptură gustoasă la prânz.

— Friptura este bună! exclamă Zomba bătând din mâini. Eu fac friptură neagră.

— Bine, mii de pipe! O să pescuim împreună: apoi o să ne împărţim peştele; tu o să faci friptură neagră şi eu „a la milanaise”.

Şi o să vedem care o să fie mai bună.

— Raimondo – zise Jean Bart – nu ţi se pare că ar fi cazul să aterizăm?

Marius se făcu că nu pricepe aluzia.

— Da, dacă e posibil.

— E posibil, îţi spun eu. Văd cu binoclul un punct care mi se pare admirabil. Între două stânci, un fel de câmpie pare merge

până la mare, de care o separă o limbă de pământ.

— La stânga sau la dreapta? întrebă Raimondo.

— La stânga.

— Bine, cobor îndată.

În curând toţi văzură câmpia.

— Minunată, ai dreptate, Jean Bart! aprobă Marius.

Zomba, în acest timp, scotocea într-o ladă cele necesare pentru pregătirea mesei, cu capul complet vârât acolo.

Un glas care părea din fundul unei caverne se auzi:

— Stăpâne! Găsit praf de gălbenuş de ouă! E bun pentru friptură!

— Puţin îmi pasă de praful tău de ouă! Aş prefera două, trei ouă proaspete să fac cu ele o omletă...

Dar şi de data asta talentele gastronomice ale lui Marius trebuiau să rămână o enigmă inexplicabilă şi nediscutată încă, deoarece se întâmplă un lucru atât de neaşteptat încât tinerii rămaseră stupefiaţi, iar şirul ideilor culinare trebui să se schimbe.

Acest lucru fu o detunătură care răsună pe mare, ca o canonadă.

Fu urmată de alta, mai puternică şi mai îndepărtată.

— Milioane de pipe! murmură Marius, întorcându-se spre mare.

Raimondo nu zise nimic.

Dar luă singura decizie care se impunea şi ne care camarazii o aşteptau de la el.

În loc să coboare spre pământ, spre câmpia aleasă, se sui, făcu o întorsătură spre mare, în direcţia de unde se auzea canonada.

— Ce poate să fie, zise Jean Bart.

— Drace! Mi se pare o luptă navală.

— Poate e un vapor care se luptă cu un submarin.

— E probabil – reluă Jean Bart – trebuie să ţinem seama că vasele engleze, prin golful de Oman, strâmtoarea Ormuz şi golful Persic, îşi aduc contingentele lor şi muniţiile pentru armata generalului Allenby, a cărui bază actuală e Bassora, primul oraş care se găseşte în interior în direcţia golful Persic-Bagdad.

— Nu trebuie să ne mirăm – adăugă Raimondo – ca, un submarin german, construit în Africa orientală germană. Să fi venit până aici să atace pe englezi.

— O să vedem noi! întrerupse Marius care ardea ide nerăbdare.

Raimondo dăduse avionului cea mai mare iuţeală.

Canonada reîncepuse, cu furie. Părea că e în apropiere.

În viteza avionului toţi erau cu inimile palpitând de emoţie.

Deodată o exclamaţie ieşi din piepturile tuturor.

Acum vedeau lămurit, totul.

— Un vas mare de război!

— E un cuirasat!

— Ah! Mii de pipe! Se afundă!

— A fost torpilat!

— Cu toate astea mai trage în contra submarinului.

— Ah! Ah! Ah!

— Na! Altă torpilă!

— Da!

— Trebuie să atacăm submarinul.

— Drace! Desigur.

— Repede, repede!

— Bombe, Marius!

— Gata!

— Mitraliera, Zomba!

Exclamaţii, strigăte, vorbe, ordine, se încrucişau cu iuţeală.

În timp ce Raimondo, luând singur comanda avionului, Marius şi Jean Bart scoteau de sub scaune, bombele aşezate acolo şi le pregăteau mecanismele.

— Numai dacă submarinul nu s-ar scufunda până venim noi! exclamă Raimondo.

— Asta ar mai trebui!

— Din fericire, motorul electric nu face zgomot! observă Jean Bart.

— Nemţii trebuie să fie preocupaţi de scufundarea cuirasatului şi nu o să ne observe.

Cei trei tineri erau gata.

Zomba la mitralieră, nu aştepta decât un ordin.

Cu ochii mari deschişi cei patru aviatori priveau groaznicul spectacol.

Pe marea calmă, cuirasatul se apleca pe o coastă, cu pupa în aer care ridica mult în sus elicele şi cârma.

Un fum des şi negru se ridica din uriaşa masă a vaporului.

În jurul lui, o mulţime de puncte negre: erau capetele oamenilor care căutau să scape de moarte.

Multe bărci pline cu naufragiaţi.

— Sigur că acest vas transporta, afară de echipaj şi trupe!

observă Jean Bart.
— Câţi oameni!
— Dar submarinul?
— E la dreapta! strigă negrul.
— Suntem deasupra…
— Să coborâm, Raimondo, nu vezi că tot mai trag în supravieţuitori?
— Am văzut!
— Ne-a observat!
— E gata să se afunde… Nu vezi că echipajul intră înăuntru?
— Ascund tunurile.
— Haide Zomba!
— Haideţi!
Fu minunat de tragic şi neaşteptat. Abil condus de Raimondo, avionul zbura în cerc că la o sută de metri deasupra apei. În centrul acestui cerc se afla submarinul duşman.
Germanii după ce se gândiseră o clipă să se lupte cu avionul, acum hotărâseră să se retragă.
Şeful lor, afară pe punte, dăduse ordinul de încetarea focului.
Unul câte unul, de grabă, marinarii dispăreau, după ce ascunseseră tunurile. Dar în acel moment Zomba începuse să tragă cu mitraliera.
Ofiţerul căzu lovit.
Atunci o idee extraordinară, o idee nebunească, cum numai în capul lui Marius se putea ivi, o idee genială fu lansată de milanezul nostru:
Se întoarse către Raimondo, urlând:
— Coboară imediat pe apă! Trebuie să punem mâna pe submarin! Comandantul e ucis!
Naufragiaţii asistară la un fapt neauzit şi totuşi simplu.
Ca o pasăre de pradă care cade peste o pradă, avionul atinse apa şi sări pe platforma din urmă a submarinului care se scufunda încet.
În acel moment, Raimondo părăsi volanul şi sări cu revolverul în mână, pe platformă:
— La asalt! urlă el.
Deja Marius, Jean Bart şi Zomba săriseră şi dânşii.
Fiecare ţineau în mână o bombă şi un revolver.
Marius ajunse cel dintâi la o trapă deschisă pe bord.
Se aplecă şi strigă nemţeşte:
— Predaţi-vă!

— Predaţi-vă sau vă aruncăm în aer! Comandantul vostru e mort! Predaţi-vă!

Cum răspunsul întârzia, toţi traseră cu revolverele în marinarii care se sileau să închidă capacele.

Concluzia fu scurtă.

Germanii ridicară mâinile, strigând:

— *Kamarad! Kamarad!*

— Încetaţi focul! ordonă Raimondo, tovarăşilor.

Strigă prizonierilor:

— Ieşiţi pe punte. Fără arme. Cu mâinile sus. Altfel va ucidem.

Submarinul avea patru capace.

Raimondo, Marius, Jean Bart şi Zomba se puseră fiecare în dreptul unei deschizături.

Unul câte unul apăreau marinarii. Erau douăzeci şi doi.

— Câţi morţi şi câţi răniţi? întrebă Raimondo pe unul care după uniformă părea ofiţerul secund.

— Un rănit şi doi morţi! răspunse acesta cu aroganţă.

— Foarte bine. Aruncă morţii în mare!

— O mie de milioane de pipe! urlă Marius, furios. Nu ai închis mecanismul de scufundare şi acum submarinul se umple cu apă.

Era adevărat.

Ofiţerul secund, pe care Raimondo îl privi fix, avu un surâs echivoc şi zise:

— Aţi ordonat să ne predăm. Nu aţi spus că submarinul trebuie să se predea.

Era un act de curaj din partea lor. Submarinul se afundase atât încât apa pătrundea prin capace.

Nu mai era nimic de făcut.

Raimondo ordonă:

— La avion, amici! Aceştia să rămână la voia sorţii!

Un minut în urmă, cei patru aviatori erau în avion, la locurile lor, care se desprinse de submarin cu uşurinţă.

Cuirasatul se scufundase între timp.

Dar supravieţuitorii şi cercetaşii văzură un spectacol nu mai puţin interesant.

În locul unde submarinul se afunda, instinctul era mai tare decât eroismul marinarilor. Nu voiau să fie târâţi în abis. Se agăţau de tot ce găseau în preajma lor.

Ajutorul comandantului, cu braţele încrucişate se cufundă eroic odată cu submarinul.

Cei patru aviatori făcură salutul militar.

Dar spectacolul nu se isprăvise.

Aproape toţi naufragiaţii se refugiaseră pe şalupe, sau pe lucruri plutitoare care puteau să-i ţină.

Marinarii germani nu fură respinşi de victimele lor care avură mărinimia să-i culeagă din valuri.

O voce se auzi: a unui ofiţer englez:

— Domnilor aviatori, vă îndreptaţi spre pământ, cară se află spre nord. Vă vom da de ştire cele ce va urma.

Raimondo răspunse:

— Domnule comandant, noaptea e iminentă. Noi ne ducem să aterizăm la un loc reperat din vreme de noi.

În timp ce Raimondo vorbea, se auzi strigăte de bucurie.

— Suntem salvaţi!

În întuneric apărură lumini albe, roşii şi verzi, care se apropiau grăbite.

Înainte de a scufunda, cuirasatul avusese timpul *şi* lanseze în toate direcţiile, cu telegrafia fără fir, semnal de ajutor.

Radiotelegramele fuseseră recepţionate de o escadre, de torpiloare engleze care se grăbiseră să vină în ajutor.

Cei trei cercetaşi fură invitaţi să se urce pe bordul unui vas din cele sosite, unde primiră mulţumirile călduroase ale ofiţerilor supravieţuitori şi a celor sosiţi.

Apoi se înapoiară să găsească pe Zomba care rămăsese de pază la avion.

Şi, satisfăcuţi de intervenţia lor oportună, săriră în avion spre a se duce să aterizeze pe câmpul de lângă mare.

CAPITOLUL II
Jefuitori naufragiaţilor

Dar, în noaptea aceia, cercetaşii trebuiră să renunţe la dubla friptură abisiniană şi milaneză, de care vorbise Zomba şi Marius, înainte de aventura lor cu submarinul.

Aterizară fără incidente pe câmpia uşor înclinată.

— Acum – zise Raimondo – să mâncăm ce o fi din proviziile noastre, deoarece e nevoie, să ne odihnim.

— De acord! aprobară ceilalţi.

— E bun somnul! declară Zomba, care abia mai putea ţine ochii deschişi.

Aeroplanul fu, ca de obicei, legat de pământ cu frânghii şi ţăruşi.

Apoi, pe iarba moale, la lumina reflectoarelor avionului, Zomba prepară cina şi mâncară conservele ce le aveau.

Apoi, fiecare se duse la scaunul său din avion, se înveliră în cuverturi şi nu întârziară să adoarmă,

Nu crezuseră necesar să stabilească tururile de pază.

Adormiseră liniştiţi şi siguri.

Spre miezul nopţii, apărură nişte umbre pe crestele stâncoase care înconjurau câmpia.

Ce mai putea fi?

Un grup de şapte oameni care mergeau în şir pe o cărare scobită de natură pe creştetul acelor stânci.

Uitându-se spre mare, oamenii se opriră.

— Am auzit canonada. Trebuie să fi fost departe pe mare. Cunosc coasta asta de douăzeci de ani.

Cel de al doilea adaugă:

— Marea e liniştită. Poate numai curentul să arunce pe plaje lucrurile sau chiar pe naufragiaţi.

— Nu suflă nici pic de vânt! observă al treilea.

Al patrulea conchise::

— Curentul trage mai spre vest. Haidem înainte.

— Haidem! repetă primul.

Trebuia să fie şeful, deoarece vorbea cu un aer de autoritate.

Şi cei şapte oameni porniră la drum, pe aceiaşi potecă.

Dar, brusc, se auzi vocea celui din urmă, o voce aspră şi

răguşită.

— Oh! Stăpâne!

Şeful se opri, oprind şi pe ceilalţi.

— Ce e? De ce ai vorbit, Kohu?

Acesta răspunse:

— Stăpâne, uită-te în fundul văii.

Pe iarbă era ceva neobişnuit.

— Adevărat! Adevărat!

Exclamaţiile urmară din om în om, strânşi cot la cot.

Tăcură câteva, clipe.

La urmă şeful zise:

— Allah să distrugă toată vechea rasă kurdă din care fac parte şi să-mi ia numele meu de Belumir, dacă nu e o maşină europeană care zboară în aer cu oamenii. Am văzut o poză la Ispahan, de curând.

— Vorbele tale sunt înţelepte, o Belumir! zise grăit unul dintre oameni. Şi eu am văzut la Ispahan, poza de care tu vorbeşti.

— Dealtfel – reluă şeful – ce ar putea fi aşa de departe de mal şi aşezată acolo unde n-ar fi putut veni nici un vehicul de uscat.

— Numai o pasăre a aerului...

— O pasăre aşa de mare, Chiraz, înţelegi, nu poate fi decât o pasăre de fier, de care îşi vorbeam.

— O! Şefule, ce pradă!

— Măreaţă! Pe Allah!

— Să ne îmbogăţească pentru restul zilelor noastre.

— O să găsim arme minunate!

— Şi tot felul de obiecte....

Fiecare îşi exprima propria-i dorinţă de jaf.

Acei vagabonzi, al căror şef se numea Belumir, kurzi fioroşi. Neîmblânziţi, care formau partea cea mai sălbatecă a populaţiei Persiei, nu erau decât jefuitori de naufragii.

În timpul mersului lor de-a lungul coastei, dacă vedeau pe mare o corabie luptând cu furtuna, aprindeau focuri pe stânci, spre a atrage pe marinari afară din drum şi a-i face să li se sfărâme vasul de acele stânci.

Prădau şi ucideau pe cei ce mai ajungeau pe mal.

Omul de la urmă, care se numea Kohu, exprimă sentimentul general.

— Ai să punem mâna pe acea pasăre minunată!

Toţi îl aprobară.

— Dar înăuntru vor fi oameni – observă unul.

— Oh! făcu Belumir. Unu, doi...

— Şi noi suntem şapte! completă Chiraz.

— Desigur că dorm! zise Kohu.

— Să coborâm, copii! ordonă şeful.

Cei şapte oameni lăsară poteca de pe stânci şi cu mâinile, cu picioarele, cu dinţii, din stâncă în stâncă, coborâră.

Coborau cu o încetineală de melci.

Dar coborau sigur, pe tăcute, îndreptându-se spre cei patru călători care, în scaunele lor, dormeau un somn adânc şi încrezător.

În noaptea aceia calmă, înstelată, ideală, şapte şacali ai naufragiilor, şapte bandiţi kurzi, tigri şi şerpi în acelaş timp, se pregăteau de jaf şi de asasinat.

Cercetaşii şi Zomba dormeau...

După o jumătate de oră de gimnastică înceată, cei şapte oameni, se găsiră odată pe iarba moale a poienei.

Se uniră spre a discuta încet.

Belumir murmură un ordin:

— Urmaţi-mă şi faceţi ca mine, fără o vorbă sau zgomot!

Kurzii înaintară spre avion.

Mergeau cu paşi de lup, Belumir, Chiraz şi Kohu în rândul întâi, ceilalţi patru în urmă.

Strângeau pumnalul în mâna dreaptă a cărei lamă subţire sclipea în noapte.

Din când în când, Belumir ridica mâna stângă şi toţi se opreau să asculte.

Dar nu auzeau nimic.

Când fură la douăzeci de metri, auziră sforăitul cadenţat al lui Zomba, care dormea profund.

Cei şapte bandiţi, la zgomotul acela asigurător, se priviră zâmbind pe tăcute.

— Vor putea ucide fără luptă! După aceia, ce pradă!

Ajunseră astfel la doi paşi de coada avionului, lângă cârmă.

Constatând că nu se înşelase, Belumir se uită mândru la tovarăşii săi care îl priveau cu admiraţie.

Belumir ridică braţul stâng şi grupul se imobiliză.

Atunci, cu o voce abia perceptibilă, şeful murmură la urechea lui Chiraz:

— Mă duc singur în recunoaştere. La primul meu strigăt săriţi şi ucideţi pe oricine vă va ieşi înainte.

— Bine, răspunse Chiraz şi repetă vorbele la urechea lui Kohu;

din gură în gură ordinul fu înţeles de tot grupul.

Rămaseră nemişcaţi pe nisip. Belumir cu multă atenţie privea aeroplanul de care se apropia binişor.

Nici un zgomot, nici o suflare: îşi auzea propria-i respiraţie. Nu se auzea decât valul care se spărgea pe pietrişul malului.

Printr-o întâmplare pe care numai destinul o poate explică. Jean Bart se deşteptă, fără nici un motiv, poate din pricina vreunui vis.

Câteva secunde fu inconştient, apoi, se dezmetici.

— Ce oră o fi?

Se aplecă pe scaun spre cronometrul de bord. Lumină stelelor era destul de tare spre a vedea cadranul fosforescent.

— Oh! Mai am de dormit...

Se pregătea să adoarmă când urechea îi fu izbită da un mic zgomot... neînsemnat...

Dar cei trei cercetaşi erau întotdeauna atât de atenţi încât Jean Bart deschise ochii mari.

Nu îi era frică.

Siguranţa acelei plaje pustii îl făcuse să doarmă liniştit.

Dar instinctul fu mai puternic. Ascultă.

Zgomotul nu se mai repetă însă curând se auzi o uşoară frecare de aripă a avionului.

Dar şi acesta încetă.

Dar deodată, tânărul văzu patru degete negre şi nervoase agăţându-se de marginea avionului.

— Oh! Oh! gândi. Pericolul e iminent. Câţi vor fi? Dacă deştept pe tovarăşi, risc să dezlănţui un atac general; să aşteptăm!

Mâna sa dreaptă apucase binişor revolverul.

Puse degetul pe trăgaci fără să scoată arma.

Alte patru degete apărură pe parapet.

— Acum voi vedea capul! gândi Jean Bart.

Într-adevăr, apărut întâi un turban, apoi o frunte neagră şi creaţă, apoi doi ochi strălucitori, un nas ca un cioc de vultur şi o gură care strângea un pumnal.

Jean Bart părea o statuie.

Noul venit era dotat cu o putere puţin obişnuită, căci ţinându-se de parapet cu mâna stângă, luă cu dreaptă pumnalul şi înălţând-o, se pregătea să-l înfigă în pieptul celui ce se făcea că doarme.

Dar într-o clipă, Jean Bart întinse arma şi trase.

O detunătură sfâşie tăcerea. Banditul se prăbuşi.

Cei trei aviatori, într-un salt, se ridicară punând instinctiv mâna pe revolvere.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Raimondo.

Jean Bart răspunse liniştit.

— Cred ca am fost atacaţi! Am ucis pe un individ carte trebuie să fi fost avangarda altor mai numeroşi.

Luară măsurile de rigoare.

Cei patru se aşezară, cu revolverele în mână cu faţa spre cele patru puncte cardinale. Ori de unde ar fi venit inamicul, trebuia să fie văzut.

La câţiva paşi de avion, cei şase kurzi auziră detunătura şi vocile şi văzând patru umbre în avion, fură siguri că Belumir avusese o primire la care nu se aştepta.

Chiraz, care în lipsa şefului, comanda, murmură lui Kohu, care era lângă el:

— Să aşteptăm, apoi mă urmaţi!

Bandiţii erau invizibili pentru cercetaşi deoarece erau lungiţi pe nisip după o movilită care îi ascundea.

Câteva minute, nici o mişcare de ambele părţi. Cercetaşii aşteptau atacul, iar kurzi pe Belumir.

Nevăzându-l înapoi, îşi închipuiră că e mort sau grav rănit; cum nu voiau să aibă aceiaşi soartă, Chiraz hotărî să plece.

— Cum vom ieşi de pe plaje, cei din avion vor trage în noii şi ne vor ucide – gândeau bandiţii – şi nu aveau de loc poftă să se mişte!

După un sfert de oră de aşteptare, Marius, care nu putea răbda situaţia nelămurită, zise:

— Pe o mie de pipe! Trebuie să debarcăm şi să vedem cine e omul pe care la aranjat Jean Bart...

Raimondo adăugă:

— Sunt de aceiaşi părere. Nu putem sta aşa, până s-o face ziuă...

Jean Bart observă prudent:

— Să fim atenţi. Să nu ne separăm, spre a nu ne slăbi forţele. Dacă ieşim din avion putem fi atacaţi pe la spate fiindcă nu ştim unde e duşmanul.

— Adică ce vrei să spui? întrebară ceilalţi.

— Că trebuie să stăm liniştiţi aici. Aşa cum suntem şi sa aşteptăm. Dacă nu suntem atacaţi însemnează că inamicul se teme.

— Aşa e! ziseră ceilalţi.

— E bine! murmură Zomba.
— Staţi jos! comandă Raimondo.
Se aşezară cu faţa în patru direcţii diferite, cu armele gata de tras.
Kurzii fără să înţeleagă vorbirea, înţeleseseră însă ameninţarea.
— Suntem pierduţi – bolborosi Chiraz – o să se facă ziuă şi atunci nu vom mai putea escalada stâncile.
Kohu răspunse:
— M-am gândit. Dar trebuie să ne separăm în eventualitate îndepărtându-ne încet, după nisip, folosind orice movilă, orice adăpost. În orice caz, e de preferat să fugim acum decât în plină zi!
— Ai dreptate – răspunse Chiraz – să plecăm.
— Eu plec cel dintâi şi ceilalţi la intervale scurte.
— Trebuie să plecăm de aici, până la stânci; ne vom regăsi în câmpul de piatră!
Trebuie să fi fost un loc cunoscut de toţi, vreo excavaţie naturală unde obişnuiau să se adune răufăcătorii, hienele naufragiilor.
Bandiţi începură deci să se târască, favorizaţi de întuneric şi de coloarea mantalelor lor cenuşii, spre stânci, fără să fie văzuţi de cercetaşi.
Zomba, cu instinctul său ascuţit, zise cel dintâi:
— E bine pentru bandiţi, pleacă pe nisip!
Într-adevăr, în atenţia şi mai încordată a tuturor se auzea uşoare fâsâituri de nisip.
Zomba nu avea astâmpăr:
— Eu ştiu că pleacă! Ei nu au arme de foc, nu pericol!
Zomba nu mai putu fi reţinut.
Încălecă marginea scaunului său şi se lăsă pe nisip. Se târî apoi ca un şarpe până la duna de nisip din faţă.
Acolo nu mai avu nici o îndoială.
Văzu în faţa sa. Răspândiţi în semicerc, şase umbre care se îndepărtau.
Zomba ridică mâna. Ochi şi trase.
Îi răspunse un geamăt înăbuşit; bandiţii se opriră îngroziţi în timp ce cercetaşii veneau în fugă.
După zece minute, briganzii erau prizonieri.
Nici nu se gândiseră să reziste. Glonţul lui Zomba lovise pe unul în coapsă, fără să-l ucidă.

În zadar cercetaşii încercară să se înţeleagă cu acei sălbateci nu pricepeau nici un fel de limbă cunoscută lor.

Când se făcu ziuă, cercetaşii hotărâră să-i pună în libertate.

— La urma urmei – observă Raimondo – nu ne-a furat decât somnul unei jumătăţi de noapte.

Atunci arătându-le stâncile, le făcură semn că sunt liberi.

Bandiţii nu se lăsară rugaţi. Îşi luară răniţii, lăsară pe Belumir mort şi se pierdură printre stânci fără să mai ceară restul.

Cei trei cercetaşi se suiră în avion şi după câteva momente, acesta era deja sus.

CAPITOLUL III
Insula pierdută

Dar era scris ca cercetaşi să mai aibă încă de furca prin regiunile acestea.

Zburau de o oră când se auzi o trosnitură la spate.

Jean Bart întoarse capul şi Raimondo văzu că avionul nu mai asculta de volan.

— Un milion de mii de pipe! Cablul cârmei s-a rupt! urlă Marius!

Reparaţia în zbor nu era posibilă.

De altfel, avionul cu cârma bătând când într-o parte, când în alta, era în mare primejdie. Trebuia coborât imediat.

Cel mai uşor dintre ei, Marius, trebuia să se ducă, târându-se până înapoia avionului şi să încerce să imobilizeze cârma. Operaţia atât de delicată, fu îndeplinită cu măiestrie şi în curând avionul se aşeză pe apă.

Când stricăciunea fu examinată, ea se dovedi cu mult mai gravă decât părea.

— Trebuie să găsim o insulă oarecare, observă Raimondo, dar suntem într-o regiune necunoscută...

— Numai de ne-ar permite timpul să plutim pe apă! exclamă Marius.

— În ce direcţie suntem? întrebă Raimondo.

— La sud, sud-vest – răspunse Jean Bart după ce privise harta.

Nu reuşise decât să blocheze cârma aşa ca avionul dacă va zbura nu putea să ţie decât drumul drept.

Observă busola şi ţinând cont de deriva apei, ar fi putut folosi avionul ca un hidroplan pur şi simplu.

— Ai o mutră gânditoare – observă Raimondo, uitându-se la Jean Bart.

— Ce te preocupă?

Ligurul răspunse:

— Ia uitaţi-vă la mare şi la cer.

Într-adevăr, cerul luase o coloraţie suspectă.

— Drace! Ai dreptate! reluă Raimondo. Mi se pare că vine un ciclon.

— Deja e în spatele nostru. Trebuie să fugim repede. Nu avem

un minut de pierdut.
Avionul cu un salt se desprinse de apă.
Raimondo se silea să-l ţină la vreo douăzeci de metri spre a micşora pericolul căderii în caz când comanda de adâncime şi cârma n-ar fi funcţionat.
Cine n-a văzut un ciclon în plin ocean nu-şi poate închipui grozăvia lui.
— Tromba e formată! strigă Zomba.
De curiozitate, cercetaşii se uitară înapoi şi văzură un spectacol care le îngheţa sângele în vine.
În depărtare, se părea că orizontul se înălţase şi că cerul se coborâse.
O coloană monstruoasă, iluminată de sticliri de trăsnete ce învârtea vertiginos.
Raimondo urlă:
— E mai groaznic decât ultima furtună. Dacă scăpăm şi de data asta, e o minune.
— Avem maximum de iuţeală! declară Raimondo.
— Ce putem face?
— Nimic – răspunse laconic genovezul.
— Cum o vrea Dumnezeu! sfârşi Raimondo, aplecând capul.
Aeroplanul oscila puternic, avea salturi mari, se apleca Ei se ridica.
Raimondo, care nu-şi pierdea niciodată sângele rece» redresa aparatul ori de câte ori tindea să capoteze.
O voce se auzi:
— Ciclonul deviază la dreapta!
— Cum? făcu Marius.
— Ciclonul se îndepărtează!
Jean Bart răspunse repede:
— Se îndepărtează! Suntem salvaţi!
Vocea lui Zomba se auzi triumfătoare:
— Este insulă, la dreapta!
O pată neagră şi verde se zărea din apă: era o insult minusculă!
Într-o clipă fură deasupra ei.
Descoperiră o mică plaje nisipoasă, aşezată între stânci abrupte.
— N-avem spaţiu mult – observă Romanul – şi riscăm să ne zdrobim de stânci, dar n-avem ce face. Tot restul insulei e o îngrămădeală de stânci păduroase. N-avem nici o altă plaje afară

de aceasta. Să încercăm. Venind de la mare poate vom avea şansă de reuşită.

Raimondo, graţie minunatei sale abilităţi, reuşi admirabil manevra.

Avionul se îndreptă cuminte spre nisip.

Dar cum acesta era umed, nu se puteau înfrâna roţile.

— Suntem pierduţi! murmură genovezul îngălbenind. Aeroplanul nu se va putea opri la timp şi se va sfărâma de peretele de piatră...

Dar Providenţa veghea; roţile se izbiră de o mică movilă de nisip uscat şi încetinindu-şi avântul, aparatul se opri.

Elicea nu era decât la un metru de stâncă.

Emoţia celor patru călători nu fu mică; odată coborâţi se îmbrăţişară cu mulţumire.

După ce se calmară, Raimondo se apropie de avion şi examinară motorul.

Zâmbi şi zise:

— Era şi timpul, nu credeţi?

— Da, da – aprobă Marius care îl examinase.

— Timpul, de ce? întrebă Jean Bart.

— Să aterizăm!

— Din ce cauză?

— Fiindcă mecanismul care acumula electricitatea e defect.

— Oh!

— Am fi putut zbura cel mult un sfert de oră, apoi am fi făcut o tumbă în ocean.

— Care ne-ar fi primit cu valurile deschise, glumi Jean Bart.

— Acum trebuie să lucrăm câteva zile spre a pune totul la punct. Când *am* părăsit palatul rajahului nu ne-am pre ocupat de motor.

— Ei, bine, o mie de pipe! o să ne ocupăm acum! Mai bine prizonieri câteva zile aici pe insulă decât în fundul mării! O să facem ca Robinson Crusoe. Avem şi arme şi provizii.

— Trebuie să fie şi vânat, deoarece văd păduri.

— Apoi – reluă Jean Bart – vegetaţia asta n-ar fi aşa de verde dacă n-ar avea şi un râuşor de apă. Curaj deci, amicii mei!

— Ehei! Asta nu ne lipseşte!

Se convinseră curând că insula nu avea mai mult de trei kilometri lungime.

Era ca un masiv de stânci perfect conic, ridicat din mijlocul apelor.

Nu se putea coborî la mare decât pe plaja unde aterizase avionul.

Peste tot o vegetaţie luxuriantă de arbori tropicali ai căror sămânţă fusese adusă de furtuni.

Din flancul unei stânci, ţâşnea un izvor alimentat de ploi.

Insula nu era numai pitorească, dar şi bună de locuit. Exploratorii îşi făcuseră un fel de cavernă din frunze de bananier.

Erau banane şi apă!

Caverna fusese confortabil instalată dar era preferabil să rămână pe bordul avionului.

Era însă o nenorocire. Insula era infestată de reptile de diferite specii: şerpi monstruoşi care se strecurau printre stânci şi unii veneau chiar spre noii Robinsoni.

Dar acesta erau atenţi şi cu o lovitură de secure, bine aplicată, le zdrobeau capetele lor ameninţătoare.

— Mi se pare – zise Raimondo, în timp ce toţi se odihneau înainte de masă, că o să fie cam prost să luptăm toată ziua cu şerpi ăştia şi noaptea să ne baricadăm de groaza lor.

Deodată un strigăt ascuţit îi făcură să întoarcă capul.

— Ajutor! Ajutor! strigă Zomba?

Văzură cum negrul, îngenunche în faţa focului pe care îl aprinsese, se dădea înapoi. În timp ce dintr-o cracă, un şarpe enorm se rostogolea, cu ochi injectaţi, cu gura deschisă de unde şuiera limba bifurcată.

Monstruosul animal era să se arunce în faţa negrului spre a-l sufoca în strânsoarea sa.

Zomba, care nu avea nici o armă, era îngrozit.

— Zomba e pierdut, strigă Jean Bart palid.

— Nu încă! răspunseră Marius şi Raimondo.

Luaseră deja puştile şi se auzi o dublă detunătură şi corpul pe jumătate agăţat al reptilei căzu, cu capul sfărâmat la un pas de Zomba pe care îl stropi sângele fiarei.

Raimondo şi Marius se apropiară de negrul îngrozit în timp ce Jean Bart îi spunea liniştit:

— Ei bine, dragă Zomba, acum să te grăbeşti cu masa că murim de foame! Până atunci, în timp ce Raimondo mă va înlocui ca şef de popotă, eu şi Marius ne vom dezmorţi puţin picioarele.

După ce verificară armele, plecară.

Ajunseră la o cavernă rectangulară, lungă de aproape patru metri, largă de doi, formând un fel de scobitură naturală; intrarea era aşa de îngustă, încât trebuia să te încovoi spre a pătrunde

înăuntru.

Grota care domina spaţiul unde aterizase aeroplanul, era complet goală.

— Nu cred că va trebui să dormim pe scaunele avionului – zise Jean Bart.

— Cred că cu toată paza noastră putem să ne aşteptăm la vreo urâtă surpriză!

Ligurul zise:

— Să facem patru paturi de frunze şi asta ne va fi suficient ca mobilier. Ca să închidem intrarea, o să facem o uşă o să împletim bine nişte ramuri, aşa ca să nu ne temem de invazia şerpilor.

Se înapoiară satisfăcuţi la mal.

— Ei – strigă milanezul vesel – când se aşezăm la masă?

— În cinci minute, răspunse ascarul arătându-şi şiragurile de dinţi albi. Stăpâne Raimondo, vrei mesteci cu bastonul în timp ca Zomba pune masa? Mesteci încet, încet!

Şi în timp ce Raimondo amesteca cu bună voinţă mâncarea pe foc, Zomba scoase lingurile, cuţitele şi furculiţele strălucitoare, le puse frumos pe pietre albe spălate de mare, aşeză farfuriile, ultimele bucăţi de pâine şi ultima sticlă de vin.

Alergă de luă de pe foc cratiţa cu mâncare şi strigă cu o voce de majordom:

— Domnii cercetaşi sunt serviţi!

Se puse un al patrulea tacâm pentru el şi câteşi patru se aşezară jos cu spatele spre stânca de unde curgea apa.

Aşa putem să prevină sosirea incomozilor mosafiri.

Mâncarea de carne conservată pe care o pregătise Zomba cu sos de vin fu găsită excelentă. Banane proaspete completară masa.

Erau orele două când Raimondo declară:

— La lucru, băieţi! Ne-am odihnit destul. Trebuie să construim uşa şi paturile pe diseară. Cine începe lucrul cu Zomba? Fiindcă fiecare trebuie să facă de pază împotriva duşmanilor târâtori.

Instituiră rândurile de pază şi apoi lucrară mai bine de o oră, fără nici un incident.

Când uşa fu pusă la intrarea grotei şi fixată cu stâlpi adânc înfipţi în crăpăturile stâncii, se observă că ea îndeplineşte foarte bine misiunea ei.

Apoi, în orele ce urmară, demontară părţile din avion care trebuiau reparate.

Seara, luară o masă rece şi cum erau obosiţi se culcară decum

se lăsă noaptea.

Lăsară aprins, în grotă, unul din farurile avionului, al cărei provizie de electricitate putea dura peste douăsprezece zile.

Se încrezură în soliditatea uşi pe care o făcuseră, dar armele erau puse la îndemână.

Din fericire, noaptea fu liniştită; cei patru Robinsoni se deşteptară cu toţii la razele soarelui care pătrundea prin împletitura uşii.

Marius sări cel dintâi în picioare.

— Ei, sculaţi-vă?

— O să deschid eu uşa – răspunse Jean Bart, întinzându-se.

Raimondo căsca de îi trosneau fălcile.

Curând fură afară şi îşi făcură toaleta matinală în râuşorul limpede alăturat.

Făcură o bună provizie de banane din care mâncară cu poftă şi băură apă gustoasă şi rece.

— Acum, ce facem? întrebă Jean Bart când toţi fură gata.

— Se mai întreabă? La lucru!

— Se înţelege! Dacă suntem gata, putem părăsi insula chiar mâine când va răsări soarele.

— La lucru! ziseră cu toţii.

Treaba mergea cu spor: la prânz, avionul avea cârmele şi cablurile în perfectă stare de funcţionare.

Mecanismul de condensat electricitatea fusese demontat ţi curăţit cu mare grijă.

Se hotărâră să plece a doua zi, după o bună noapte de odihnă.

Ultimele ore fură consacrate explorării integrale a insulei.

Cine ştie ce putem găsi interesant.

Timp de patru ore o parcurseră în lung şi în lat, cu scurte opriri şi câteva reptile mai îndrăzneţe ucise pe loc.

Mulţimea şerpilor explica de ce nu mai era nici un fel de animal pe insula aceia; monstruoasele bestii începuseră să se devoreze unele pe altele în lipsă de altceva.

Când seara, se înapoiară la izvor, simţeau că mor de foame.

Marius prepară masa cu cele câteva rădăcini comestibile ce le găsiseră.

— Eu mă duc la grotă să aduc provizii – zise Zomba.

— Într-o oră suntem la masă – adaugă Marius.

Negrul se îndreptă spre peşteră, în timp de Marius pregătea focul.

Deodată auziră vocea lui Zomba.

— Aaaaaaaah! Oooooooh!

Cei trei cercetaşi alergară şi văzură pe Zomba care se lupta cu securea cu un şarpe nu tocmai mare, care îi încolăcise un picior şi îl ameninţa cu gura deschisă.

Marius alergă cel dintâi şi o singură lovitură zdrobi capul monstrului.

Inelele i se desprinseră imediat şi căzu jos.

— Este alt şarpe! zise negrul emoţionat. În peşteră!

Cei trei cercetaşi făcură un salt spre grotă. De pe prag, se uitară înăuntru.

Era un spectacol fantastic!

În mijlocul frunzelor uscate şi al obiectelor cercetaşilor zvârlite în toate direcţiile, forfoteau mulţime de şerpi, cu un şuierat sinistru.

Se părea o hidră monstruoasă cu douăzeci de capete.

Fiarele trebuie să fi fost atrase de resturile de mâncare lăsate în saci.

După o clipă de ezitare, Raimondo zise:

— Foc!

Dar se părea că gloanţele nu izbiseră în plin.

Cercetaşii trăgeau mereu în masa aceia îngrozitoare.

Dar gloanţele avură un efect neaşteptat.

Iritaţi de lupta lor, două reptile se desprinseră din grămadă şi se aruncară ca nişte săgeţi împotriva tinerilor.

Izbit în cap de un şarpe şi ameţit de lovitură, Raimondo scăpă puşca şi căzu la pământ ca trăsnit.

Continuându-şi elanul, boa se răsuci după picioarele lui Zomba care căzu şi el peste Raimondo.

Jean Bart, izbit de cellalt boa, scăpă puşca şi ridică securea.

Dar reptila se năpusti asupra lui şi îl trânti la pământ.

Se gândi că e pierdut daca nu reuşea să taie oribilul cap care îl ameninţa cu fălcile deschise.

Dar simţi braţul paralizat de groaznica strânsoare.

— S-a sfârşit cu mine! gândi.

Şi, disperat, din instinct, urlă cu o voce sugrumată de groază::

— Ajutor! Ajutor!

O voce îi răspunse:

Marius cu un salt acrobatic, trăsni cu securea de câteva ori, ucigând şarpele.

Liberat, alergă în ajutorul lui Zomba scăpându-l di strânsoarea reptilei.

În timp ce se aplecase deasupra lui Raimondo; auzi un şuierat lângă dânsul.

Masa de şerpi se mişca, cu mulţimea de capete turbate.

— Ah! Nu putem lupta! urlă. Să fugim repede!

Zomba ştiu ce are de făcut. Luă în cârcă pe romanul încă leşinat şi urmat de Jean Bart şi Marius, care acoperea retragerea o luă la fugă.

Putură să ajungă la avion la timp spre a scăpa de periculoşii urmăritori: Marius se aşeză la volan, Jean Bart la motor şi avionul rupă ce rulă puţin, se ridică în aer.

Reptilele furioase ajungeau tocmai la mal, când Raimondo, sus, în aerul tare, îşi veni în fire.

CAPITOLUL IV
Contra zeppelinului

Şase sute de kilometri în zbor de pasăre îi separau de Mesopotamia.

Dar avionul se comportă şi de data asta cu o regularitate extraordinară, deoarece motorul fusese curăţat cu mare grijă şi acum funcţiona ca şi când ar fi ieşit din fabrică.

Constrânşi să zboare noaptea, cercetaşii profitară de momentul în care luna strălucea spre a avea drumul luminat şi spre a se putea orienta, deasupra unui spaţiu de teren neted unde se coborâră fără nici un incident.

Dormiră făcând de veghe rând pe rând, iar când soarele îşi arătă geana lui roşie la orizont, plecară în direcţia nord-vest.

Era aproape orele nouă dimineaţa când ieşiţi din golful Persic, suiră cursul râului Tigru, ajunseră în dreptul Bassorei, care era baza armatei engleze de operaţiuni.

În timp ce Jean Bart şi Raimondo studiau fiecare cel mai bun loc de aterizare, văzură câmpul de aviaţie stabilit de englezi; Marius asculta pe Zomba care. Arătând un punct pe cer, îi spunea:

— Stăpâne, colo sus un lucru extraordinar: nu este pasăre, nu este aeroplan.

— Atunci ce e?

— E o mică ţigară!

— O mică ţigară! Dar, mii de pipe! Numai un dirijabil poate să sugereze ideea unei ţigări! Poate e un dirijabil al armatei engleze. Ehei, Raimondo! Uite-te colo sus şi tu, Jean Bart, cu binoclul.

— E un dirijabil! exclamă genovezul după ce observase punctul cu binoclul. Nu aţi citi în jurnale, la Irkutsk că germanii au adus un Zeppelin demontat prin întreaga Turcie Asiatică spre a sprijini acţiunea trupelor lor unite cu Turcii. Poate o fi acela?

— Ah, drace! Asta ar fi bună!

— Dacă i-am ieşi înainte… Să încercăm să ne apropiem de el…

Raimondo îndreptă aparatul în direcţia aceia.

După două minute, Jean Bart, care nu luase ochii de la binoclu, declară:

— E un Zeppelin. Văd că are pe el crucea de fer. Se distinge, vopsită în negru pe suprafaţa argintie. Ce facem?

— Ce facem? răspunse Raimondo. Să-i dăm asalt.

— Se înţelege, mii de pipe!

— Atunci, pregăteşte-ţi mitraliera, Zomba şi înainte!

Negrul nu se lăsă rugat. Mitraliera fu îndreptată şi armată cu bobinele de cartuşe.

De data aceasta soarta nu fu favorabilă amicilor noştri. Când fură mai aproape de Zeppelin, enorm în aer, se auzi o serie de pârâituri şi o grindină de gloanţe de mitralieră căzu asupra aeroplanului.

Elicea continuă să funcţioneze, dar planurile de adâncime şi de direcţie fură lovite în plin şi sfâşiate în multe locuri.

Din fericire, stabilizatorul automat al avionului împiedică aparatul să-şi piardă echilibrul. Dar din pricina iuţelii avionului, acesta se izbi cu putere de nacela dinapoi a Zeppelinului.

Fu o izbitură îngrozitoare; câteva momente cercetaşii gândiră că dirijabilul era rănit mortal.

Greşeală!

Nu avea altă avarie decât distrugerea jumătăţii unei cabine.

Numai că avionul, grav avariat, era distrus.

Tinerii se aleseră cu multiple contuziuni însă fără gravitate.

Tocmai se trezeau din buimăceala loviturii când auziră o voce aspră pronunţând într-o italienească cu accent străin:

— Sunteţi prizonierii mei!

Era comandantul Zeppelinului care vorbise.

Jean Bart, Marius, Raimondo şi Zomba se simţiră în mare primejdie. Dar nu erau în aşa stare de enervare şi disperare încât opuseră o rezistenţă îndrăcită.

În cealaltă jumătate a nacelei, rămasă întreagă, se încinse o luptă epică.

Cei trei cercetaşi aveau revolverele la brâu şi Zomba securea în mână. Ştiură să facă cea mai bună întrebuinţare cu ele şi înainte ca germani să poată să-i stăpânească făcură mulţi morţi şi răniţi.

Trebuiră să cedeze numărului prea mare de inamici.

Comandantul ordonă să fie agăţaţi cu capul în jos în nacela dinainte.

— Vor servi de exemplu englezilor care desigur că se uită la noi de jos. Pe negru, pentru moment, cruţaţi-l. Îi va veni şi lui ceasul.

În mai puţin timp decât fu dată porunca, cei trei eroi fură legaţi cu capul în jos, într-un colţ din nacela dinainte a dirijabilului.

În acea oribilă poziţie, moartea nu putea să întârzie.

Marius, nebun de furie, urla:

— Tăiaţi frânghia! Tăiaţi frânghia!

Zomba care auzea strigătul disperat, îşi simţea inima sfâşiată de durere.

Era păzit de doi germani, într-un colţ. Îl dezarmaseră, dar nu era legat. Se silea să stea liniştit deşi toţi nervii săi îi vibrau la disperatele strigăte ale lui Marius.

La un moment dat nu mai putu să se stăpânească; sărind ca o panteră asupra celor doi gardieni, îi trânti la pământ cu doi pumni înfricoşători şi puse mâna pe revolverele lor.

În acelaş moment, marinarul se aplecă pe nacelă, în faţa frânghiei cu care erau atârnaţi cei trei tineri şi scoţând un cuţit din cingătoare, începu s-o taie.

Poate aşa îi ordonase comandantul deoarece torturile erau în afară de legile războiului.

Zomba, care era în spatele lui şi îl vedea ce face, îl apucă de picioare făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Corpul zbură în aer şi căzu în vid de la o înălţime de peste două mii de metri.

Zomba, dintr-o ochire, văzu că acel colţ de nacelă eră pustiu. Trase frânghia şi unul după altul cei trei cercetaşi, ameţiţi, dar fără să-şi fi pierdut simţirile, fură aduşi pe bord.

— Noi ucidem pe toţi, pe toţi, zicea Zomba înnebunit de furie.

Echipajul unui Zeppelin e de obicei de vreo treizeci de oameni. Aşa dar amici noştri aveau de luptat contra vreo douăzeci de nemţi, deoarece afară de morţi şi răniţi, mai scosese şi Zomba din luptă încă doi.

— Haidem în cabina comandantului – propuse Marius.

— Eu văzut intrat aici comandant. Şi abisinianul arătă, pe uşă.

Săriră într-acolo.

Sfărâmară uşa şi găsiră pe şef stând la birou în mica sa cabină, scriind.

Poate redacta un raport despre cele întâmplate, despre izbânda pe care o conta prea de vreme. Într-o clipă fu legat şi făcut inofensiv.

Graţie armelor pe care le găsiră în cabină, cei patru călători erau acum în stare să se apere şi să se bată cu un întreg

regiment de germani.

— Acum la maşini! ordonă Raimondo.

Şi, fapt de nemaipomenit curaj, cucerirea unui Zeppelin de către trei tinerii şi un negru, în câteva minute.

— Sus mâinile! urlă Raimondo în nemţeşte maşiniştilor.

Unii marinari se apărară şi, răsunară două detunăturii, Zomba simţi cum un glonţ îi trecuse prin carnea umărului iar Marius simţi cu lobul urechei îi este smuls de un alt glonţ.

Toţi patru traseră în acelaş timp şi cinci germani căzură peste maşini.

Alergând, făcură înconjurul nacelei unde găsiră ascunşi câţiva marinari care nu opuseră nici o rezistenţă.

Zomba fu pus să păzească prizonierii, care, dezarmaţi şi legaţi burduf, nu mai prezentau nici un pericol.

Cei doi mecanici principali, care nu fuseseră ucişi, fură lăsaţi liberi şi li se porunci sub ameninţarea ţevilor de revolver să coboare dirijabilul spre pământ.

Apoi Raimondo se duse la cele două extremităţi ale nacelei şi agăţă câte un mare steag alb, descoperit printre steagurile de toate culorile care erau îngrămădite în cabina comandantului.

Vitejii de germani avuseseră grija să prevadă şi cazul când ar fi siliţi să strige în limbajul convenţional al semnalizării cu steagurile, mult iubitul lor strigăt: *„Kamarad!”.*

Pentru englezi trebuia să însemneze că Zeppelinul inamic era silit să se coboare şi să se predea.

În câmpul de aviaţie de la Bassora, emoţia fu de nedescris. Se dădură ordinele necesare spre a se pregăti aterizarea monstrului de oţel care acum nu mai putea să răspândească groaza şi moartea deasupra oraşelor descoperite, aşa cum se ştia că se specializaseră aceşti piraţi, aceşti rechini ai aerului, ca şi fraţii lor de cruce submarinele.

Desigur că ofiţerii văzuseră de jos, deşi confuz din cauza marei înălţimi, drama care se desfăşurase, adică groaznica ciocnire a avionului necunoscut cu colosul aerului.

Dar care nu le fu mirarea tuturor când din uriaşul dirijabil care se apropia încet de pământ, până când sute de braţe putură să apuce frânghiile care atârnau, se văzu trei tineri, cu hainele sfâşiate. Însângeraţi, înnegriţi de fum şi de sudoare, înălţând braţele şi strigând din răsputeri:

— Trăiască Italia! Trăiască Anglia!

Ofiţerii dădură câteva ordine repezi şi se făcu un uriaş careu în

jurul Zeppelinului care atingea pământul cu uşurinţa unui fulg. Toţi văzură atunci un curios spectacol şi se minunară cu atât mai mult de îndrăzneaţa faptă, de un eroism fără precedent, a tinerilor cercetaşi italieni.

Într-adevăr, în partea dinapoi a nacelei din urmă a dirijabilului se înfipsese, ca într-un corp moale, minunata pasăre aeriană care fusese Săgeata, avionul cercetaşilor, cu care, după cum ştim, aceştia îndepliniseră atâtea nobile misiuni şi atâtea extraordinare aventuri care îi făcuseră celebri în lumea întreagă.

Acum era complet sfărâmat şi ştiuse ca un vultur mândru să moară ca erou pe câmpul de glorie.

În schimb, Zeppelinul nu avea prea mari avarii şi putea fi uşor reparat constituind pentru armata engleză o pradă şi preţioasă şi necesară întrucât forţele engleze care operau în aceste regiuni dificile nu putuseră avea la dispoziţie pentru recunoaşteri deasupra liniilor inamice, sau pentru bombardamentul campamentelor şi oraşelor întărite turceşti, un aşa de minunat instrument cum era un Zeppelin.

Aportul militar pe care acest aparat îl aducea trupelor engleze era cât se poate de însemnat şi bucuria ofiţerilor era de nedescris.

Cei patru eroi aerieni fură condus în triumf în faţa generalului comandant care îşi avea cartierul general în centrul oraşului Bassora.

Acesta, un bărbat energic şi plin de bunătate, vorbea la perfecţie limba italiană.

Marius îi povesti în limbajul său figurat şi plin de vioiciune, întreaga aventură cu monstrul aerian.

E inutil să povestim serbările ce au fost date în cinstea vitejilor cercetaşi. Aceştia însă aveau, înainte de toate, nevoie de odihnă.

După ce îşi pansară rănile uşoare, după o copioasă masă şi o baie bună se culcară, visând, desigur la noile aventuri ce-i mai aşteptau.

Citiţi urmarea în fascicula nr. 51 a CELOR TREI CERCETAŞI:

TEMPLUL MISTERIOS.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI